

از فرگوسن تا تولوز: این تازه آغاز مبارزه است!

ترجمه و اقتباس: مصی ش.

کشته شدن رمی فرس^۱، ناپدید شدن ۴۳ دانشجوی در مکزیک، تیرتهی قاتل مایکل براون [در فرگوسن، میسوری] و کشته شدن یک پسر بچه‌ی دوازده ساله توسط پلیس آمریکا (هنگامی که او در حال بازی با یک اسلحه‌ی پرتاب تپله بوده است) ما را در مقابل سرکوب پلیس در کشورهای که دم از دموکراسی می‌زنند، می‌شوراند. دنبال کردن خبرهای تظاهرات و اعتراضات در فرانسه به دنبال قتل رمی برای انعکاس هر چه بیشتر این سرکوب دولتی و خشونت پلیس می‌باشد.

رسانه‌های عمومی و رسمی خبر اعتراضات در فرانسه را یا اصلاً منعکس نمی‌کنند و یا اگر منعکس کنند در چند ثانیه و گذرا در انبوهی از اخبار پخش می‌کنند. البته آنچه که پس از قتل رمی در دانشگاه میرای^۲ (تولوز) در جریان است، تقریباً هیچ پوشش خبری در رسانه‌ها (شبکه‌های مختلف خبری) نداشته است.

لازم به ذکر است که پس از قتل رمی، هر شب در شهرهای مختلف به ویژه در تولوز، نانت، رن و پاریس تظاهرات‌هایی برگزار می‌شود و تعداد زیادی [از تظاهرات‌کنندگان] نیز تا کنون توسط پلیس دستگیر شده‌اند.

شعارهای محوری تظاهرات‌کنندگان چنین است:

«برای رمی»

«نه فراموشی، نه بخشش»

«علیه سرکوب پلیس به پا خیزیم»

در این گزارش عمدتاً تلاش ما بر این است که حرکت و نبردی که مدت یک ماه است در دانشگاه میرای تولوز جریان دارد را منعکس کنیم.

این تازه آغاز مبارزه است!

از یک ماه قبل دانشگاه میرای در نبرد است. مبارزه علیه:

- عدم [اجرای] تعهدات دولت در زمینه‌ی آموزش عالی (ندادن بودجه به میزان کافی برای دانشگاه، تخریب ساختمان‌ها و...)

- سرکوب جنبش‌های اجتماعی،

- خشونت پلیس،

- و همچنین برای حمایت از مخالفین پروژه سد «سی ونس».

در روز ۲۰ نوامبر در مجمع عمومی که در آمفی تئاتر دانشگاه با حضور ۱۲۰۰ نفر برگزار شد پیشنهاد اشغال دانشگاه برای روز ۲۵ نوامبر تصویب شد. در اطلاعیه‌ای که دانشجویان تهیه کرده بودند نوشته شده بود:

«ما خواهان تشدید مبارزه علیه سیاست‌های دولت در عدم [اجرای] تعهداتش در آموزش عالی هستیم. ما سرکوب حرکت‌های اجتماعی و خشونت پلیس را محکوم می‌کنیم و چند تاریخ برای اقدامات رادیکال مانند تجمع و تظاهرات و کنسرت در حمایت از دستگیرشدگان را در اطلاعیه مشخص خواهیم کرد».

در تولوز اداره‌ی پلیس و شهردار دست راستی و دولت برای سرکوب دست هم دادند، اما از طرف دیگر، دانشجویان هم خلع سلاح نمی‌شوند. روز ۲۵ نوامبر در دانشگاه میرای (تولوز) روز پرتشنگی بود. از صبح چندین ساختمان دانشگاه مسدود شده بود، البته از شب قبل دپارتمان فلسفه (ساختمان شماره ۱۸) اشغال شده بود و مامورین انتظامات موفق نشده بودند که وارد ساختمان شوند.

دانشجویان در مقابل همه‌ی حملات مامورین مقاومت کردند و شب را در محل اشغال به سر بردند. صبح روز بعد صبحی پر جنب و جوش بود. از ساعت هفت و نیم (سه شنبه ۲۵ نوامبر) دانشجویان و کارکنان اعتصابی در دانشگاه حضور داشتند و در حال پخش تراکت در سطح تمام دانشگاه بودند. البته در همان زمان اطلاعیه‌ای مبنی بر اعلام آمادگی رییس دانشگاه برای گفتگو با دانشجویان معترض پخش می‌شد. اما هم‌زمان به دستور مدیریت دانشگاه به مامورین محافظ دستور داده شده بود که بخش روانشناسی را باز کنند، ولی دانشجویان معترض موفق شدند که به موقع وارد عمل شوند و جلوی حرکت مامورین را بگیرند.

[دانشجویان] محلی را به عنوان مکان بحث و گفتگو و کنش شهروندی اختصاص داده بودند و چند دانشجو با چای و قهوه حاضر بودند که بحث راه می‌انداختند و یا به سوالات دیگر دانشجویان پاسخ می‌دادند.

ساعت دوازده و نیم مجمع عمومی [درحالی] شروع شد که تعداد بیشتری از روز ۲۰ نوامبر در آن شرکت کردند و بسیاری از دانشجویان نتوانستند وارد آمفی تئاتر مملو از جمعیت شوند! مجمع عمومی ۵ ساعت به طول انجامید.

در ابتدا مجمع عمومی با اندوه فراوان همبستگی خودش را با خانواده‌ی دانشجویان ناپدیدشده در مکزیک اعلام کرد و هم‌چنین حمایت خود را از شورش در فرگوسن!

گفتگو حول و حوش اعتصاب و اشغال دانشگاه بود؛ دانشجویان مخالف اشغال دانشگاه تعدادشان کم نبود، ولی نسبت به دانشجویان موافق اشغال اندک بودند. در انتها، مجمع عمومی رای به ادامه‌ی حرکت داد و اطلاعیه‌ای را نیز تهیه کردند که در آن چند توافق مهم را تأیید و تأکید کردند. از جمله اینکه روز ۲۷ نوامبر روز دیگر اعتصاب دانشگاه و بحث آزاد به ویژه درباره‌ی دانشگاه آلترناتیو [تعیین شد]، [همچنین

اینکه] روز ۲۸ نوامبر ساعت ۴ عصر در رابطه با پروژه‌ی بی‌فایده و جنایتکارانه‌ی سد سی ونس، گفتگویی توسط اورلیان برلان^۳ -یکی از امضاکنندگان مقاله‌ای در لوموند درباره‌ی سرکوب- برگزار خواهد شد.

روز ۲۹ نوامبر هم مثل همه‌ی شنبه‌ها، تظاهراتی در مرکز شهر تولوز علیه پروژه‌ی سی ونس و خشونت پلیس برپا خواهد بود.

روز دوم دسامبر مجمع عمومی دیگری در دانشگاه تولوز برقرار خواهد بود.

شب سوم دسامبر یک میتنگ/کنسرتی در دانشگاه برگزار خواهد شد که پول فروش بلیط آن برای حمایت از دستگیر شده‌گان اخیر (دستگیر شده‌گان یکم، هشتم و بیست و دوم نوامبر) مورد استفاده قرار خواهد گرفت.

چهارم دسامبر (روز دادرسی رفقای دستگیر شده) ساعت یک [بعد از ظهر] جلوی دادگستری تجمعی خواهد بود و از همه‌ی جریان‌ها و سازمان‌های مترقی تقاضا شد که روبروی دادگاه با دانشجویان همراه شوند.

تجمعات و تظاهرات‌ها تا آزادی کامل دستگیر شده‌گان ادامه خواهند داشت.

کارمندان اداری دانشگاه از حرکت دانشجویان حمایت می‌کنند!

کارمندان اداری هم به حرکت دانشجویی پیوستند. ۱۶۰ نفر [از کارکنان] در یک مجمع عمومی همراه با استادان پیشنهاد اعتصاب را مورد گفتگو قرار دادند و تعداد زیادی از ایشان به ادامه حرکت رای دادند. [آنها] بدین ترتیب حمایت خودشان را [از این حرکت] اعلام کردند و همچنین سرکوب دانشجویان را که توسط رییس دانشگاه هماهنگ شده بود را محکوم کردند. [آنها همچنین] درخواست کردند که روز دوم دسامبر روزی بدون کلاس اعلام شود تا دانشجویان بیشتری بتوانند در مجمع عمومی شرکت کنند.

در روز سوم دسامبر نیز در کنسرت شرکت خواهند کرد و چهارم دسامبر در مقابل دادگستری همراه با دانشجویان خواهند بود. و البته روز دیگری را (۱۱ دسامبر) به عنوان روز اعتراض سراسری به سیاست‌های ریاضت اقتصادی دولت در آموزش عالی اعلام کردند.

در انتها رویکرد دوگانه‌ی رییس دانشگاه را محکوم کردند. ریاست دانشگاه از طرفی مدعی [علاقه‌مندی] به گفتگو با دانشجویان است، ولی از سوی دیگر فضایی امنیتی را در دانشگاه ایجاد کرده است. فرستادن تعداد زیادی سگ‌های تعلیم داده شده همراه با نگهبانان (تا جایی که حتی یکی از دانشجویان توسط سگی گاز گرفته شده است) و همچنین فرستادن مامورین انتظامات برای شکستن اعتصاب! همه‌ی این اقدامات در جهت ایجاد فضای سرکوب نقش بزرگی را ایفا می‌کنند.

ژان میشل می‌نویز^۴ رییس دانشگاه میرای به مطبوعات اعلام کرده است:

Aurélien Berlan 3

Jean-michel Minovez.44

«از سال ۱۹۸۶، اولین اعتصابی که خود من در آن شرکت داشتم، این اولین بار است که در یک اعتصاب هیچ مخاطب مشخصی را در مقابل خودمان نداریم. اتحادیه‌های دانشجویی مطلقاً این حرکت را در دست ندارند. آنچه که در میرای این روزها می‌گذرد، یک مدل خودمختار است که دانشجویان سابق از جریانات آنارشیست آن را راه انداخته‌اند، دانشجویانی که در مبارزات سال‌های ۲۰۰۶ و ۲۰۰۹ رادیکال‌تر شده‌اند و آمده‌اند که دانشگاه را اشغال کنند [تا جایی که] حتی عده‌ایی از ایشان از قیام حرف می‌زنند. کسانی از بیرون وارد دانشگاه شده‌اند مثلاً از رن و نانت و نگرانی من این است که دانشگاه میرای محلی شود برای درخواست‌هایی که هیچ ربطی به مسایل دانشجویی ندارد».

ترس‌های رییس دانشگاه قابل فهم است. آری میرای به نوعی آزمایشگاهی از حرکت‌های دانشجویی در فرانسه شده است و در مقابل سرکوب دولت ایستادگی می‌کند.

رفتار چپ رفرمیست^۵ پس از قتل رمی با بحث‌های بیهوده و شایعه‌پراکنی یک رسوایی بزرگ می‌باشد و این چنین است که دانشجویان مبارز و جوانان در تولوز و نانت در مقابل ممنوعیت‌های دولت و خشونت پلیس تنها هستند و نیز تنها کسانی هستند که ممنوعیت‌ها را به چالش گرفته‌اند. همراه با قاطعیت و رادیکالیسم!

البته با توجه به بحران اقتصادی، فقر روزافزون و بیکاری؛ و در مقابل یک دولت قاتل آزادی و به غایت سرکوبگر، دانشگاه میرای ایستاده و مقاومت می‌کند. با امید به اینکه این اعتراضات به دانشگاه‌های دیگر و دبیرستان‌ها و محله‌های مردمی کشیده شود. این تنها آغاز مبارزه است.

۱۱ دسامبر ۲۰۱۴

* این نوشته ترجمه و اقتباسی از دو گزارش زیر است:

www.ccr4.org | [Au Mirail, le combat ne fait que commencer...](#)

www.ccr4.org | [Lutte et radicalisation étudiante contre l'autoritarisme du gouvernement](#)

5 لازم به ذکر است که سال‌ها، اتحادیه‌ی بزرگ دانشجویی در فرانسه از هواداران سوسیالیست‌ها بوده است که با افتادن هر چه بیشتر دولت در دام سوسیال دموکراسی، این اتحادیه دیگر عملاً نمی‌تواند نقشی در اعتراضات داشته باشد.